

- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasady niedziałania surowszych kar wstecz i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na zastosowanie wytycznych Komisji z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ w celu ustalenia grzywien nałożonych na skarżącą, pomimo iż te wytyczne zostały wydane po wszczęciu dochodzenia; wspomniane zastosowanie z mocą wsteczną wytycznych z 2006 r. doprowadziło zdaniem skarżącej do znacznego zwiększenia poziomu grzywien, którego nie można było racjonalnie przewidzieć w chwili wystąpienia okoliczności faktycznych.
- 7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia prawa skarżącej do bycia wysłuchaną i zasady równości broni w odniesieniu do ustalania nałożonych na nią grzywien, ze względu na to, że nie miało miejsca postępowanie kontradiktoryjne w przedmiocie zasadniczych elementów ustalania grzywien.
- 8) Zarzut ósmy dotyczy błędów w ustalaniu grzywien nałożonych na skarżącą ze względu na to, że grzywiny te zostały zdaniem skarżącej ustalone na podstawie błędnych wartości sprzedaży i), do których należało wliczyć tylko rozważane dopłaty, a nie opłaty oraz ii), które nie powinny zawierać kwot odpowiadających 50 % dochodów inbound Société Air France i KLM uzyskanych na Europejskim Obszarze Gospodarczym.
- 9) Zarzut dziewiąty dotyczy błędnej oceny wagi praktyk Société Air France i KLM wynikającej z oczywistych błędów w ocenie i z naruszenia zasady równości traktowania z jednej strony ze względu na odmówienie uwzględnienia znikomej wagi naruszeń w odniesieniu do dopłat, niewielkiego łącznego udziału stron w rynku, nieznacznych marż uzyskanych przez Société Air France i KLM oraz pogorszenia stanu ich finansów z uwagi na kryzys gospodarczy w sektorze lotniczego przewozu towarów a z drugiej strony ze względu na włączenie do zakresu naruszenia kontaktów dotyczących praktyk stosowanych poza Europejskim Obszarem Gospodarczym.
- 10) Zarzut dziesiąty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności kar i oczywistego błędu w ocenie ze względu na zastosowanie dodatkowej kwoty 16 % do grzywien nałożonych na skarżącą oraz braku uzasadnienia dotyczącego ustalonej w tym celu stawki 16 %.
- 11) Zarzut jedenasty dotyczy błędnego ustalenia czasu trwania naruszenia zarzucanego Société Air France, które spowodowało nieuzasadnione zwiększenie grzywiny nałożonej na skarżącą z powodu tego naruszenia.
- 12) Zarzut dwunasty dotyczy oczywiście niewystarczającego charakteru 15 % obniżenia grzywien nałożonych na skarżącą na podstawie uregulowań prawnych dotyczących transportu lotniczego towarów między państwami członkowskimi i państwami trzecimi.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (Dz.U. 2002, C 45, s. 3).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Air France przeciwko Komisji

(Sprawa T-63/11)

(2011/C 95/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société Air France (Roissy Charles de Gaulle, Francja) (przedstawiciele: A. Wachsmann i S. Thibault-Liger, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności całej decyzji Komisji Europejskiej nr C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 porozumienia między Konfederacją Szwajcarską a Wspólnotą Europejską w sprawie transportu lotniczego, sprawa COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów, w zakresie, w jakim dotyczy ona Société Air France, jak również powodów, na których opiera się jej sentencja;
- co najmniej, stwierdzenie nieważności art. 5 lit. b) decyzji nr C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. nakładającego na Société Air France grzywnę i powodów, na których opiera się ten artykuł lub obniżenie owej grzywiny, na podstawie art. 261 TFUE, do odpowiedniej kwoty;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są co do zasady identyczne lub podobne do podniesionych w sprawie T-62/11 Air France — KLM przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Martinair Holland NV przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-67/11)

(2011/C 95/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Martinair Holland NV (Haarlemmermeer, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat R. Wesseling)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1–7 decyzji w całości lub w części lub
- obniżenie grzywien nałożonych w art. 5 decyzji, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dokonanie kontroli legalności i stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 i art. 261 TFUE oraz art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 porozumienia między Konfederacją Szwajcarską a Wspólnotą Europejską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów) skierowanej do Martinair Holland N.V. oraz, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie nałożonej grzywiny.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Po pierwsze skarżąca zarzuca, że:

- Komisja uchybiła obowiązkowi uzasadnienia ciężacemu na niej na podstawie art. 296 TFUE i art. 41 Karty (prawo do dobrej administracji) ze względu na to, że nie jest możliwe ustalenie na podstawie decyzji charakteru i zakresu naruszenia (naruszeń); z jednej strony sentencja decyzji wyraźnie wskazuje cztery (prawdopodobnie jednolite i ciągłe) naruszenia dotyczące odmiennych grup adresatów, różnych okresów i szlaków geograficznych. Z drugiej strony uzasadnienie nie jest oparte na żadnym z tych czterech szczegółowych naruszeń ani się do nich nie odnosi;

- w zakresie w jakim Sąd nie może w pełni dokonać kontroli legalności uzasadnienia decyzji z powodu braku (wystarczająco jasnego) rozumowania, Komisja naruszyła podstawowe uprawnienia procesowe skarżącej; w szczególności skarżąca podnosi, że decyzja narusza prawo do dobrej administracji; prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu oraz domniemanie niewinności i prawa do obrony zgodnie z art. 41, 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

2) Po drugie skarżąca zarzuca, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie przy ustalaniu grzywiny z naruszeniem rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien oraz naruszyła zasady proporcjonalności, równości traktowania i obowiązek uzasadnienia niezgodnie z art. 41 i 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 296 TFUE oraz innymi podstawowymi zasadami prawa UE. W tym względzie skarżąca twierdzi, że:

- po pierwsze Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie naruszając wytyczne w sprawie metody ustalania

grzywien oraz zasady proporcjonalności i równości traktowania wliczając obrót związany ze stawkami i lotami z powrotem przy obliczaniu wartości sprzedaży;

- po drugie Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie wagi naruszenia uchybiając rozporządzeniu nr 1/2003, wytycznym w sprawie metody ustalania grzywien oraz zasadom proporcjonalności;
- po trzecie Komisja naruszyła rozporządzenie nr 1/2003, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien oraz zasadę proporcjonalności uwzględniając uregulowania prawne jako okoliczność łagodzącą w celu obniżenia grzywiny tylko o 15 %;
- po czwarte Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do obliczenia grzywiny niezgodnie z art. 296 TFUE i art. 41 Karty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2011 r. — Omnis Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-74/11)

(2011/C 95/16)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Omnis Group Srl (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat D.-A.-F. Tarara)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- dopuszczenie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie COMP/39.784 — Omnis/Microsoft;
- nakazanie podjęcia przez pozwaną rozstrzygnięcia w tej sprawie;
- posiłkowo rozstrzygnięcie tej sprawy przez Sąd i uwzględnienie skargi zgłoszonej przez skarżącą do Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji pozwanej z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie COMP/39.784 — Omnis/Microsoft, którą oddalona została jej skarga do Komisji na rzekomo antykonkurencyjne zachowanie Microsoft.